

131

*Dd 65-2*

# GEZANGEN

DER

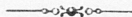
Broederschap

VAN DEN

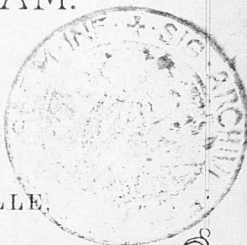
*H. Antonius van Padua,*

TE

ROTTERDAM.



G. W. VAN BELLE  
ROTTERDAM.



**Vak 59**







AK

7

B  
R  
UNIVERSITY

AK

59

No. 181

~~Dt. 65a~~

~~4B-6~~

# Broederschap

TER EERE VAN DEN

H. ANTONIUS VAN PADUA,

ingesteld 28 October 1881,

in de Parochiekerk van de H. ROSALIA.

*de Rotterdam*

**BIBLIOTHEEK DER  
RIJKSUNIVERSITEIT  
UTRECHT  
COLL. THOMAASSE**



ROTTERDAM,  
G. W. VAN BELLE.

1882

IMPRIMATUR.

**J. A. VAN DEN AKKER,**

*Libr. Cens.*

HARLEMI,  
die 5 Martii 1882.

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT



1605 6198

# GEZANGEN,

ter eere van den H. Antonius van Padua.

---

I.

## **Patroon.**

ANTONIUS

Van Padua!

Zoo heilig en zoo goed;

Wij loven God,

Die door uw hand

Zoo vele wond'ren doet.

Geen geur en kleur

Van bloemen is

Zoo aangenaam en fijn,

Als voor een ziel,

Die God bemint,

Uw schoone deugden zijn.

ANTONIUS enz.

De liefde Gods

En Godes eer

Bewogen uwe tong;  
 Waardoor berouw,  
 En zaal'ge vrees  
 In alle harten drong.  
 ANTONIUS enz.

Gij waart een schild,  
 En zijt het nog,  
 Voor de onschuld in gevaar;  
 Al wie u bidt;  
 Wordt uwe hulp  
 In elken nood gewaar.  
 ANTONIUS enz.

ANTONIUS,  
 Gij, menschevriend,  
 En vriend van God den Heer,  
 Patroon van dit,  
 Ons Broederschap;  
 Zie gunstig op ons neer.  
 ANTONIUS enz.

Al komen wij  
 Ook telkens weer

Voor vijand of voor vriend,  
 Of voor ons zelv';  
 Toon dat men u  
 Niet vrucht'loos eert en dient.  
 ANTONIUS enz.

---

## II.

**Nederigheid.**

Arme moeder des Verlossers,  
 Schoon een spruit van Davids stam;  
 Nedrig huisje in Nazareth, waar  
 Gabriël eens binnen kwam;  
 Josef, Jesus voedstervader,  
 Heilig en rechtvaardig man;  
 (Die de nooddrift voor de zijnen  
 Slechts door arbeid vinden kan). (*bis.*)

Stalleken in Bethlems' velden;  
 Kribbeken in dezen stal;  
 Jesus, die U heeft verkozen,  
 Toont wat Hij ons leeren zal.

Broeders, hij, dien wij vereeren,  
 Onzen vader en patroon,  
 Hij verstond de schoone lessen,  
 Ons gegeven door Gods Zoon. (*bis.*)

De armoede is voor hem een parel,  
 Die hij koopt voor al zijn goed;  
 De ootmoed maakt hem d'allerminste,  
 Daar hij ziet wat Jesus doet.  
 Heil'ge ANTONIUS, de wereld  
 Is zoo vol van ijdelheid;  
 Bid dat we ons voor alles wachten,  
 Wat ons ten verderve leidt. (*bis.*)

Duld niet dat we aan 't aardsehe ons hechten,  
 Zoo verleid'lijk voor de jeugd;  
 Leer ons arm en ned'rig wezen —  
 Zonder ootmoed geene deugd.  
 Heil'ge ANTONIUS, de wereld  
 Is zoo vol van ijdelheid;  
 Bid dat we ons voor alles wachten,  
 Wat ons ten verderve leidt. (*bis.*)

---



## III.

**Verborgen leven.**

Bloemen kunnen de oogen boeien ,  
 Als ze heerlijk staan te bloeien ,  
     In haar volle kleurenpracht ;  
 Maar ook als zij half ontloken ,  
 Of in 't groen zijn weggedoken ,  
     Toonen zij niet minder kracht. (*bis.*)

Schoon de palmtak der victorie ;  
 Groot ook de ijver voor Gods glorie ,  
     Die ANTONIUS beziel'd :  
 Voor het waar geloof te sneven  
 Bij de Mooren , was zijn streven ;  
     Tot de Heer hem wederhield. (*bis.*)

Nu , in de eenzaamheid tevreden ,  
 Blijft hij 't pad der deugd betreden ,  
     Daar hij niet naar grootheid streeft ;  
 Blijft op Jesus' voorbeeld staren ,  
 Die ook dertig lange jaren ,  
     Gansch verborgen heeft geleefd. (*bis.*)

Dat de wil van God geschiede!

God alleen ons hart gebiede!

Is ons dagelijksche beê;

Maar komt God een offer vragen.

Moeten we iets om Hem verdragen;

Neen! dan telt die beê niet meê. (*bis.*)

Wilt gij God oprecht beminnen,

Streelt dan niet uw eigen zinnen;

Zelfs uw smaak niet voor het goed.

Herders, door Gods geest geleiden,

Moeten u de spijs bereiden,

Die uw ziel het beste voedt. (*bis.*)

Zondaars, heidenen bekeeren,

Om Gods glorie te vermeerren,

Is een zaak van groot gewicht.

Deugden oef'nen in 't verborgen

En voor onze ziel te zorgen,

Is voor ons een eerste plicht. (*bis.*)

---

## IV.

**Gehoorzaamheid.**

„Spreek, ANTONIUS, een woord,  
„Dat deez' broederschaar kan stichten.”

Heb ik een bevel gehoord?  
(Zal zijn nedrigheid hier zwichten?)

Uw Eerwaardigheid gebiedt?

Ik? ik bid — ik kan dat niet. (*bis.*)

„Spreek, ANTONIUS, begin;  
„Wat uw mond ons dan verkondig.

„Gaf de geest van God u in.”  
(Ongehoorzaam zijn is zondig.)

Ieder woord, dat zij vernam,

Was een vonk en werd een vlam. (*bis.*)

Jesus is zijn zoeten naam  
Aan gehoorzaamheid verschuldigd;  
Naam, dien aarde en hemel saâm

Met gebogen knieën huldigt;

God de Vader schonk dat loon

Aan den kruisdood van Zijn Zoon. (*bis.*)

Laat ANTONIUS' gedrag  
 Onze levensregel wezen;  
 Eerbied hebben voor gezag. —  
 Wil de wereld nog genezen;  
 Zij ze niet meer eigenwijs!  
 Dan wordt de aard' een paradijs. (*bis.*)

---

## V.

**Bezigheid.**

Ouders van ANTONIUS,  
 Veel geluk met zulk een zoon!  
 Uw godvruchtig voorbeeld volgt  
 Uw ANTONIUS zoo schoon.  
 Al zijn tijd heeft hij bezet } *bis.*  
 Met zijn lessen en gebed.

Hij volgt BASILIUS na  
 En GREGOOR VAN NAZĪANZ;  
 Midden in een slechte stad  
 Houdt hun deugd haar vollen glans;  
 Beiden kennen slechts die straat, } *bis.*  
 Die naar school en kerke gaat.

Altijd nuttig bezig zijn  
 Hoedt ons voor de ledigheid;  
 Die, helaas zoo menigeen  
 Op verkeerde wegen leidt.  
 Arbeid, met gebed gepaard,  
 Was en is Gods zegen waard. } *bis.*

## VI.

**Devotie voor de H. Maagd.**

Zijn hart zoo schoon van af zijn jeugd,  
 Ontvankelijk voor de grootste deugd;  
 Maar blootgesteld, als elk, aan strijden,  
 (Het leven is een strijd op aard;  
 Goed strijden is den hemel waard);  
 Dat hart zal hij MARIA wijden.

MARIA neemt dat offer aan,  
 Beschermt hem op zijn levensbaan,  
 Behoedt haar liev'ling voor gevaren.  
 Hij knielt zoo gaarne bij haar troon,  
 Zij vraagt voor hem van haren Zoon,  
 Dat hij zijne onschuld moog bewaren.

MARIA, Moeder van den Heer,  
 Zie ook op deez' vergad'ring neêr,  
 Bescherm ook ons op onze paden;  
 ANTONIUS VAN PADUA,  
 Gij gaat ons voor — wij volgen na,  
 Elk zal dit toonen door zijn daden.

---

## VII.

**Si quaeris miracula.**

Verlangt ge een tal van wonderheên:  
 En dood, en ramp, en dwaling vliedt,  
 Met duivel, en met pest;  
 De kranke richt zijn veege leên,  
 Die hij genezen ziet.

De boei, zij valt; de zee, zij wijkt;  
 En jong, en oud, wat gij verloor,  
 Het zij een lichaamslid,  
 Het zij een zaak, die u verrijkt,  
 Vraagt slecht, gij zijt verhoord.

Gevaar, hoe dreigend, hoe verblind,  
 Is op zijn voorbeê dra vergaan,  
 En nood, hoe bang, houdt op;  
 Verhaal het ons, die 't ondervindt,  
 Verhaal het Paduaan.  
 De boei, zij valt; enz.

Eer zij den Vader, en den Zoon,  
 Eer zij met Hen den Heil'gen Geest;  
 Eer den drie-éénen God,  
 Wiens oppermacht en glorietroon  
 Van eeuwen zijn geweest.  
 De boei, zij valt; enz.

---

## VIII.

**De geest des gebeds.**

Als de geest des gebeds onze zielen bezielt,  
 Dan ziet men ons dikwijls ootmoedig geknield,  
 En bidden met volle vertrouwen;  
 Dan staamlen de lippen zoo menige beê;  
 En stijgen de harten al biddende meê.  
 Dát bidden móet God wel aanschouwen. (*bis.*)

Als de geest des gebeds onze zielen geleidt,  
 Dan worden ze een akker, met zorgen bereid  
 Om dauw en om regen te ontvangen;  
 De gratie van God is die regen en dauw,  
 Die wij van den Heer, Zijn beloften getrouw,  
 Wanneer wij hem bidden, erlangen. (*bis.*)

Als de geest des gebeds over zielen beschikt,  
 Genade den akker des harten verkwikt,  
 Dan bloeien er deugden als bloemen.  
 Valt daar, in die aarde, het zaad van Gods woel  
 Dan brengt het het zestig- en honderdvoud voo  
 Die zielen zijn zalig te noemen. (*bis.*)

Als de geest des gebeds onze zielen vervult,  
 De geest, die den geest van de wereld niet duldt  
 Dan wordt ons de wereld steeds kleiner;  
 Verzaadt zich de raaf in het slijk aan een lijk,  
 De duif neemt naar de arke bij Noë de wijk;  
 Die lucht is gezonder en reiner. (*bis.*)

Als de geest des gebeds onze zielen doordringt,  
 Dan hindert ons niets van hetgeen ons omringt,  
 Al dreigen ook groote gevaren:  
 Te midden der regens wordt Noë niet nat,



Noch iets van dat alles, wat de arke bevat;  
 Als hém kan God óns ook bewaren. (*bis.*)

Als de geest des gebeds onze zielen verlicht,  
 Dan schrikken wij niet, schoon geplaatst voor  
 een plicht,

Die moog'lijk de schouders zal drukken;  
 Al zoetjes en zachtjes, toch krachtig en sterk,  
 Trekt hij ons — wij doen het gebodene werk;  
 En heerlijk de vruchten te plukken. (*bis.*)

Als de geest des gebeds onze zielen gebiedt,  
 Dan bidden wij nog, ook al bidden wij niet;  
 Verstrooiing kan zulks niet beletten.  
 De meening van 's morgens: „'k doe alles voor God”  
 Zal werken en lijden, bij 't reinste genot,  
 Met goud van verdiensten omzetten. (*bis.*)

Ook ANTONIUS leidde die geest van gebed,  
 Waar Vader FRANCISCUS, zoo waakzaam, op let;  
 Wien hier al het tijd'lijk moet dienen.  
 De studie der wijsheid en heil'ge Schriftuur  
 Maakt hem tot een Cherub in kennis — in vuur  
 Tot eenen van U, Seraphienen. (*bis.*)

Ook ANTONIUS heiligt zich zelve het eerst;  
 Die plicht rust op allen, op allen, ten zeerst;  
 Van d'overvloed moeten wij geven.  
 Wat JESUS ons leert heeft Hij zelf eerst gedaan.  
 Prijs bidden en werken en lijden dán aan,  
 Als ge ook door dien geest wordt gedreven. (*bis.*)

Ook ANTONIUS werd door dien geest tot een held,  
 Die, kalm en bedaard toch zijn vijanden velt;  
 En luisterrijk is zijn victorie.  
 o Vader, wij bidden verwerf ons dien geest,  
 Die óns hart het eerst en dan and'ren geneest,  
 Als Gij leven wij voor Gods glorie. (*bis.*)

---

## IX.

### **Het kindje Jesus verschijnt aan Antonius.**

Gods almacht blijft almacht,  
 Erkent men ze ook niet.  
 Maar blind, die in 't schepsel  
 Den Schepper niet ziet.  
 Gods wijsheid blijft wijsheid,  
 Al noemt men ze dwaas;

Gods vrede blijft vrede  
     Al maakt men geraas.  
 Gods goedheid blijft goedheid,  
     Al wordt ze ook misbruikt;  
 Voorzienigheid ziet, wie  
     Zijne oogen niet luikt.

Gods liefde, blijft liefde,  
     Al blijft de ménsch koud;  
 Het Zijn blijft Gods wezen,  
     Al worden wij oud.  
 Gods schoonheid blijft schoonheid.  
     Al boeit zij hém niet,  
 Die in het vergank'lijk  
     Slechts schoonheden ziet.  
 De glorie des Heeren  
     Vertoont 't firmament:  
 In zon, maan en sterren,  
     Aan allen bekend.

Elk druppeltje regen,  
     Dat valt op onze aard,  
 Wijst ons op een Vader,  
     Onz' dankbaarheid waard.

Elk diertje en plantje  
 Zegt: „God is alwijs”  
 En vraagt, dat onz' stemme  
 Dien Vader meê prijs'.  
 De schepping, verlossing,  
 En 't heil, dat ons wacht,  
 Vereischt, dat Hem eere  
 En dank wordt gebracht.

De heiligen lezen  
 Alom en elk uur  
 Den naam van den Schepper  
 In 't boek der natuur.  
 Dat lezen heft handen  
 En harten omhoog  
 Tot hem, die dat alles  
 Aan 't niet eens onttoog.  
 Maar 't boek der genade  
 Zegt ons nog veel meer:  
 „Hoe goed en barmhartig  
 „Is God onze Heer.”

„Aan God zij de glorie  
 „Den menschen zij vreê.”

Zoo zingen daar de engelen,  
In Bethlehems steê.  
Een kindjen in doeken  
Ligt daar in een stal;  
Dat ons 't Evangelie  
Verkondigen zal.  
Dat kindje in de kribbe  
Is God en Mensch saam:  
De ware Messias  
En Jesus Zijn naam.

Het trekt tot Zijn kribbe  
De herders van 't veld;  
Wien Hij Zijn geboorte  
Door engelen meldt.  
Drie koningen komen,  
En komen van verr;  
En wie was zijn bode?  
Een wondere ster.  
Wat zijn ze gelukkig!  
Gelukkig bij Hem;  
Waarom? wel zij volgden  
Zijn roepende stem.

Het zaligst van allen,  
     Geknield op die plek,  
 MARIA, Zijn Moeder —  
     De Maagd zonder vlek.  
 O Moeder van JESUS,  
     O Goddelijk kind,  
 Welzalig, die beiden  
     U beiden bemint!  
 FRANCISCUS beminde  
     Dat kindje zoo teêr.  
 Hij maakte een kribbe  
     In 't bosch, Hem ter eer.

ANTONIUS' deugden  
     Verspreidden een geur,  
 Dat 't kind hem verscheen, met  
     Geslotene deur.  
 De lelie der kuischheid  
     Zag het in zijn hand;  
 In 't hart liefde en ootmoed,  
     Geloof bij verstand.  
 Hij ijvert Gods glorie,  
     Als 't Goddelijk kind:

Vandaar dat ook JESUS  
ANTONIUS mint.

---

## X.

**Godsvrucht beloond.**

De Mis is half, het klokje klept:  
Ons Heer wordt opgeheven.  
ANTONIUS is aan zijn werk;  
Doch knielt, als waar hij in de kerk.  
Schoon voorbeeld ons gegeven.  
Dat oogenblik is best besteed,  
En zal het werk niet hinderen.  
De heil'ge kerk gebiedt het niet  
Ofschoon zij het zoo gaarne ziet,  
Bezorgd voor hare kinderen.

Al wie in staat van gratie is  
Deelt zeker in den zegen,  
Dien 't offer om zich heen verspreid;  
Maar die door deez' godvruchtigheid  
Nog ruimer wordt verkregen  
Gij zondaar zelf, hoe zwart uw ziel

Van zonden mogen wezen,  
 Hoop, als gij dit godvruchtig doet,  
 Dat Jesus' Godd'lijk offerbloed  
 Uw wonden zal genezen.

Wat zal ons heil daarboven zijn?  
 Wat is ons heil hieronder?  
 't Is God! — ANTONIUS knielt neer,  
 Zoodra hij hoort „daar is de Heer”;  
 God loont dit door een wonder.  
 Hij kan de heilige Hostie zien,  
 Die daar wordt opgeheven:  
 Geen want of muur biedt wederstand:  
 Gods almacht schoof die aan een kant.  
 Wat leert ons zulk een leven!

---

## XI.

### **Zuiverheid.**

Parel van het schoonste water,  
 Heilige deugd van zuiverheid!  
 God is uw belooner later —  
 God, Die hier uw lof verbreidt.



Jesus, wordende onze broeder,  
 Kiest Maria tot zijn moeder;  
     Daar zij deze deugd bemint.  
 Maagd en Moeder is zij samen;  
 Hem en Haar zou dit betamen,  
     Zulk een Moeder, zulk een Kind. (*bis.*)

Reine bronnen, heldere beken,  
 Bieden zuiver water aan.  
 Zuiver leven is een teeken  
     Van wat binnen om moet gaan.  
 Goede boomen, goede vruchten  
 Zoo gezelschap, zoo genugten;  
     Zuivre harten, zielevrêe,  
 Werken, woorden en gedachten  
 Leeren wat men hoog moet achten,  
     Geven ieder lessen mée. (*bis.*)

Vluchten, vasten, bidden waken,  
 Was den heil'gen nooit te veel;  
 Strijgend naar den palm te haken  
     Was hún, is óns aller deel.  
 Ook ANTONIUS heeft gebeden,  
 Met Maria's hulp gestreden.

En als held gezegevierd.  
 Laten wij den moed niet zinken  
 Dan zal ook die parel blinken  
 Aan de Kroon, die ons eens siert. (*bis.*)

---

## XII.

**Tong van den H. Antonius.**

- „Gezegende tong van ANTONIUS  
 (Riep BONAVENTURA weleer)  
 „In 't graf onbedorven het blijkt dus  
 „Hoe kostbaar gij zijt voor den Heer.  
 „Nóg houdt gij niet op Hem te loven —  
 „Die kracht mocht de dood u niet rooven  
 „Gij doet wat gij steeds hebt gedaan,  
 „Door wond'ren uw roeping bewijzen,  
 „Gij leerdet ontelbren Hem prijzen.”  
 „Wij sluiten bij dezen ons aan.

*Eenige stemmen.*

ANTONIUS stierf heilig;  
 Zijn ziel bij God is veilig;  
 Bewijs — mirak'len veel en groot —

De Kerk erkent zijn glorie,  
 En roemt ons zijn victorie,  
 Reeds 't eerste jaar na zijn dood.

(Allen.) „Gezegende tong....

*Eenige stemmen.*

Die glorie zal niet tanen  
 Bij dankbre Paduanen:  
 Noch geld noch arbeid wordt gespaard.  
 Voor al zijn gunstbewijzen  
 Doen zij een kerk verrijzen,  
 Een kunstgewrocht, hun adel waard.

(Allen.) „Gezegende tong....

*Eenige stemmen.*

Zij zal den schat bewaren,  
 Die twee en dertig jaren  
 Niet ver van daar begraven lag.  
 Haar edelste gesteente  
 Is minder dan 't gebeente,  
 Dat zij van hem bezitten mag.

(Allen.) „Gezegende tong....

*Eenige stemmen.*

In 't open graf daaronder  
 Aanschouwen zij een wonder,  
 Dat allen met verbazing treft:  
 Dat de aarde 't vleesch verteerde,  
 Maar zijne tóng niet deerde,  
 Die zwijgend nog Gods macht verheft.  
 (*Allen.*) „Gezegende tong....

*Eenige stemmen.*

Ze is blozend, schijnt te leven,  
 En balsemgeur te geven.  
 Nog wordt die heilige tong vertoond,  
 God leert ons door dit worder  
 Hoezeer Hij reeds hieronder  
 Den ijver van Zijn dienaar loont.  
 (*Allen.*) „Gezegende tong....

## XIII.

**L I J D E N.**

„Of lijden of sterven”  
 Riep eenmaal THERESIA uit.

„Niet sterven maar lijden”  
 Riep weder eene andere bruid.  
 De een wenschte te sterven  
 Om 't hemelsche te erven;  
 Of liever, als PAULUS, met Christus te zijn;  
 Zij beiden verzochten te lijden;  
 Haar lijden gaf JESUS verblijden;  
 En JESUS' verblijden verzachtte haar pijn.

FRANCISCUS, die Seraf  
 Van liefde, beminde het kruis;  
 Die toon klonk hem schooner  
 Dan 't lieflijkste snarengeruisch.  
 Wat hem het meest griefde  
 Was dit dat zijn liefde,  
 Zijn JESUS, gekruisigd, niet meer werd bemind,  
 De Heer kwam FRANCISCUS beloonen;  
 In hem ons Zijn wonden vertoonen,  
 Heil u, die in 't kruis uwe zaligheid vindt!

Die heiligen schouwden  
 Zoo gaarne naar Golgotha's top;  
 Zij zagen — en bouwden  
 Bij JESUS hun celleken op

De Godmensch, vol wonden  
 Tot delging der zonden;  
 Het hart van de Moeder, doorboord met een zwaard;  
 JOANNES, de heilige vrouwe,  
 Die lijdend, den Lijder aanschouwen;  
 't Roept alles „Is JESUS uw liefde niet waard?”

ANTONIUS zegen  
 Vangt eveneens aan met het kruis,  
 Door kracht van dit teeken  
 Verdrijft hij het helsche gespuis.  
 BERARD en Gezellen,  
 Gij kunt ons vertellen,  
 Wat liefde voor 't kruis in ANTONIUS gloeit:  
 Hij ziet uwe wonden nog rooken,  
 En voelt reeds zijn hart gansch ontstoken  
 Voor 't land, waar hij ziet dat de martelpalm groeit.

Het lijden kan pijnen,  
 Perst tranen uit oog en uit oog;  
 Maar een blik op JESUS  
 Vaagt ons ook de wangen weer droog.  
 Ook de arbeid kan drukken;  
 Maar vruchten, te plukken,

Vergoeden ook alles — zoo 't lijden voor God.  
 Met moet dan de driften bestreden!  
 En onder de leuze geleden;  
 „Mijn zoetste genot, is het lijden voor God,”

---

## XIV.

**Heilige dood van Antonius.**

Men plukt een rijpe vrucht heel licht van haren stengel;  
 De vlucht tot God is zeer gemak'lijk voor een engel:  
 o Heil'ge ANTONIUS! een wenk van God den Heer  
 Is u genoeg — Gij zijt bij God — en hier niet meer.  
 De schoonste en fijnste bloem, al staat zij onder honderd,  
 Wordt door een kenner licht gezien, geschat, bewonderd,  
 Het ongeschapen oog, dat in zijn keus niet faalt,  
 Zag in ANTONIUS' deugd de schoonste bloem gemaald.

Die parel, rijk van gloed, en van onschatbre waarde,  
 Was voor den hémel goed; zij was te schoon voor de aarde.  
 Zijn reine ziel stijgt op tot voor den troon van God;  
 Doch láát ons nog een schat in 't stof'lijk overschot.  
 Zijt gij met Christus mée, naar PAULUS woord, verzezen,  
 Dan moet hetgeen gij zoekt het bovenaardsche wezen;  
 Het rijk, waar Christus zit aan 's vaders rechterhand;  
 Zint dan den hemel, en niet de aarde, als vaderland.

Dat deed ANTONIUS, die zoon van deugdzame ouders;  
 Hij droeg des Heeren juk reeds op zijn kinderschouders;  
 Den hemel hield hij bij zijn leven in het oog;  
 Geen wonder dat zijn ziel zoo vrij ten hemel vloog.  
 Hij leerde vroeg zich zelv' en al het aardsch versmaden;  
 Ja koos met vrijen wil wat de Evangelies raden.  
 Zulk goed begin wordt met een heerlijk eind bekroond,  
 Terwijl een zaal'ge dood een heilig leven loont.

---

 XV.

### Geloof.

Het geloof is een gaaf, en een gave van God,  
 Een der grootste, die God ons kan geven.  
 Door zijn licht zien wij duidelijk elk Godlijk gebod;  
 Het volbrengen van deze is ons leven.  
 Is het licht van de rede gelijk aan de maan;  
 Door de zonde staat veel in het duister;  
 Door 't geloof zien wij alles in 't zonnelicht staan,  
 En omgeven met godlijken luister. (*bis.*)

Wij aanbidden niet enkel Gods scheppende hand,  
 Die wij alles met wijsheid zien leiden;  
 Ook aan 't kruis op den berg van Calvarie geplant,  
 Zien we een hand eenen balsem bereiden.



't Is de hand des Verlossers zoo gruwzaam gewond,  
 Die zijn bloed tot ons heil wil vergieten:  
 Tusschen God en de mensch sluit Hij 't vredeverbond.  
 Ja wij kunnen Gods vriendschap genieten. (*bis.*)

Als gehoorzame kind'ren der heilige Kerk  
 Zijn wij kindren van God, haren Stichter.  
 Door zijn hulp en haar hand wordt ons daaglijks het werk,  
 Het groot werk onzer zaligheid lichter.  
 Zijne Godlijke leer is het voedsel der ziel;  
 Als een moeder deelt zij ons dat mede.  
 Zijn genade biedt zij aan die staat, en die viel  
 Zij bewaart en verzorgt ons den vrede. (*bis.*)

Maar zoovelen erkennen, of kennen haar niet,  
 Of zij willen haar lessen niet hooren.  
 Help, ANTONIUS, help! waar Gij hulp noodig ziet;  
 Want verlost en gaan anders verloren.  
 Het geloof en ANTONIUS is sterk, en zoo groot,  
 Dat hij gaarne zijn leven wil geven.  
 Gelijk Jesus zijn bloed voor de waarheid vergoot,  
 Zoo zoekt hij voor die waarheid te sneven. (*bis.*)

Het geloof van ANTONIUS is levend genoeg,  
 De gevaren bij Ketters te trotsen.  
 Dit was de arbeid, dien God van ANTONIUS vroeg,  
 Hij buigt harten, nog harder dan rotsen.

Het geloof van ANTONIUS dringt door in de zee,  
 En roept visschen, waar menschen niet luisteren;  
 En de Heer doet een wonder, en werkt met hem meê  
 Om den mensch aan zijn woorden te kluisteren. (*bis.*)

Het geloof van ANTONIUS ducht geen gevaar,  
 Ook als hij eenen dwingeland nadert:  
 Ezzelino verschrikt bij de woorden: „barbaar”  
 „Om uw hoofd is Gods gramschap vergaderd.”  
 Het geloof van ANTONIUS gebiedt aan een dier.  
 „Eer uw Schepper, uw God, hier verborgen  
 „In de heilige Hostie; het aarzelt geen zier,  
 En het knielt, en vergeet zijn verzorgen. (*bis.*)

Het geloof van den Heil'ge heeft wond'ren gedaan:  
 Hij kon duizenden zondaars bekeeren.  
 Laten wij ook geloovend niet werkeloos staan,  
 Maar hem volgend Gods glorie vermeeren.  
 Wij, o Vader! gelooven, bewaar ons geloof!  
 Dat en woorden en werken het toonen;  
 Dat geen list en geen lust van dien schat ons beroov':  
 Maar de Hemel ons eeuwig mag loonen. (*bis.*)



n;  
meê  
(bis.)

## XVI.

**Verlangen naar den Marteldood.**

Uit het edelst bloed gesproten,  
 Maar nog eed'ler door uw deugd,  
 Gaaft gij Jesus en Zijn Moeder  
 Heel den bloeitijd uwer jeugd,  
 't Ordekleed van Sint FRANCISCUS  
 Daalde van uw schoudren neer,  
 Roemrijk schitt'rend door uw wijsheid,  
 Door uw godsvrucht eind'loos meer. (bis)

n:

oov':

Toen gij de eerste bloedgetuigen  
 Van den Serafijnschen stam,  
 Hunne kleedren rein zaagt wasschen  
 In het offerbloed van 't Lam,  
 Hun verscheurde ledematen  
 Rood geverfd in 't martelbloed,  
 Stroomende uit hun heil'ge wonden,  
 Vol van eerbied hadt gegroet. (bis.)

Toen ook wildet gij gaan strijden  
Onder Sint FRANCISCUS vaan,  
Om den dood der martelaren  
Voor uw JESUS te ondergaan.  
In het arm versleten kleedsel,  
Van Assisi's Serafijn,  
Zoudt ge een licht der wereld worden,  
En het zout der aarde zijn. (*bis.*)

Moog ANTONIUS een vonkje  
Van uw hemelsch liefdevuur,  
Uwer kindren hart ontvlammen  
In dit heilig avonduur.  
Dat uw helderschijnend voorbeeld  
Ons een licht in 't duister zij  
Door dit dal van tranen henen,  
Naar het hemelsch feestgetij. (*bis.*)

---

## XVII.

**Vreugde in God.**

Gij waart FRANCISCUS waardig,  
 In ootmoed hem gelijk,  
 Nu juicht Ge als Hij verheerlijkt,  
 In JESUS' koninkrijk.

ANTONIUS zoo machtig,  
 O hoor ons dankbaar lied,  
 Gezeteld in Gods glorie,  
 Vergeet Uw kindren niet.

Gij zocht om JESUS liefde,  
 Als de arme Serafijn,  
 In armoe hier te leven,  
 Om eeuwig rijk te zijn.

ANTONIUS, enz.

Hier schitterde in uw ziele  
 De bloem der zuiverheid,  
 De aanschouwing van Gods aanschijn,  
 Werd 't loon, U toegezeid.

ANTONIUS, enz.

Daar daalde uit 's Hemels woning,  
 In 't midden van den nacht,  
 De Zoete Lieve Vrouwe,  
 Die 's Werelds Licht ons bracht.  
 ANTONIUS, enz.

Zij droeg aan 't moederharte  
 Het Kind van Bethlehem,  
 En groette U eindloos minzaam,  
 Met wonderzoete stem.  
 ANTONIUS, enz.

Zij liet Haar Lieven JESUS,  
 Omstraalt door 't eeuwig licht,  
 Aan uwen boezen rusten;  
 Haar eigen Godlijk wicht  
 ANTONIUS, enz.

O help ons JESUS volgen,  
 In blijdschap en in smart,  
 Opdat wij eeuwig rusten,  
 Aan JESUS Godlijk hart.  
 ANTONIUS, enz.

---

## XVIII.

**Groet tot den H. Antonius.**

Wees gegroet FRANCISCUS' zoon,  
 Wees gegroet, o dierbre Heilge,  
 Onze voorspraak bij Gods troon;  
 Dat uw hand ons steeds beveilge  
 Langs het doornig Levenspad, { *bis.*  
 Naar de schoone Hemelstad.

Wees gegroet, o eedle bloem,  
 Uit de Serafijsche gaarde;  
 Eer der Orde, 's Vaders roem,  
 Uit de zandwoestijn der aarde,  
 Door der Englen reine hand, { *bis.*  
 Naar den Hemelhof verplant.

Priester naar het Hart van God  
 Zie vol heilig medelijden,  
 Op zooveler treurig lot;  
 Wil hen uit den druk bevrijden,  
 Zend uw bijstand van omhoog; { *bis.*  
 Wisch de tranen uit hun oog.

Breng ons eens, ANTONIUS,  
 Uit het land van eeuwge glorie,  
 JESUS zoeten vredekus  
 En den palmtak der victorie:  
 Wenk ons vriendlijk met uw hand }  
 Naar het Hemelsch Vaderland. } *bis.*

---

## XIX.

**Wonderen van het H. Sacrament.**

Er knielt vol teedre godsvrucht,  
 Bij de Altaartreden neer,  
 Een Serafijn van liefde,  
 Ontvland voor JESUS eer.  
 Doorgloei, o dierbre Heilge,  
 In dit aanbiddingsuur,  
 De harten uwer kind'ren, {  
 Met hemelsch liefdevuur. } *bis.*

De vijand dorst bestrijden,  
 Den Herder eindloos goed,  
 Waar Hij zijn schapen spijzigt,  
 Met 't eigen Vleesch en Bloed.  
 Doorgloei enz.



ANTONIUS vraagt, smeekend  
 Voor Gods genadetroon,  
 Een heerlijk schitterend wonder  
 Tot delging van dien hoon.  
 Doorgloei enz.

Daar heft hij, vol van eerbied,  
 In zijn gezalfde hand,  
 Het Sacrament des Altaars,  
 Des levens onderpand.  
 Doorgloei enz.

En 't uitgehongerd lastdier  
 Valt op de knieën neer,  
 En buigt, als in aanbidding,  
 Zich neder voor zijn Heer.  
 Doorgloei enz.

De vijand is verslagen,  
 En aan den voet van 't kruis,  
 Ligt hij rouwmoedig neder,  
 En keert naar 's Vaders huis.  
 Doorgloei enz.

---

## XX.

**Bede om een zaligen dood.**

ANTONIUS, o menschenvriend!  
Die door uw deugd hier hebt verdiend,  
Dat elk nog van uw liefde en macht  
Verhooring zijner bête verwacht.  
Gij, die een geur van zuiverheid,  
Als engel in het vleesch verspreidt;  
Aan U verschijnt het god'lijk Wicht.  
Dat zeeg'nend in uwe armen ligt.

ANTONIUS, wij vragen niet  
Om zulk een gunst als u geschiedt.  
Doch dat ons hart een woning zij  
Die Hem behaagt zoo dikwijls wij  
Hier zitten aan Zijn heil'gen disch,  
Wijl Hij ons zielenvoedsel is:  
Het onderpand der zaligheid  
Die onze ziel daarboven beidt.

Neen, ons verlangen mag niet zijn,  
Dat JESUS zichtbaar ons verschijn';  
Doch dat Hij in ons harte leev',  
En ons die groote gratie geev,

Die ons doet voortgaan in het goed;  
 Die ons daarin volharden doet;  
 Die ons als u aan deugd gèwend  
 Zal brengen tot een zalig end.

Wanneer voor ons de stonde slaat  
 Dat onze ziel deze aard verlaat;  
 ANTONIUS, reik ons dan de hand  
 En leidt ons naar ons vaderland.  
 Als gij ons uwen bijstand biedt  
 Dan vreezen wij het sterven niet.  
 O Vader, hoor die kinderbêe,  
 En geef ons nog uw zegen mée.

---

## XXI.

### **Bede om standvastigheid.**

Heil'ge minnaar van den Heer!  
 Laat ons om uw zetel dringen  
 Laat uw kind'ren U ter eer  
 Voor uw beeld een loflied zingen:

O wij smeecken luid en blij: } *bis.*  
 Heil'ge ANTONIUS bid voor mij. }

Gods genade maakte U groot,  
 Groot voor Hemel en voor aarde,  
 Gij, die nimmer weerstand boodt,  
 Toont ons hare hooge waarde.  
 O wij, etc.

Bid, dat wij ook die genâ  
 Nimmer, nimmer wederstreven;  
 Dan verandert ook weldra  
 Onze wandel in dit leven.  
 O wij, etc.

Van de wieg tot aan het graf  
 Zetten wij maar een'ge schreden;  
 Smeeek voor ons de gratie af,  
 Dat wij 't pad der deugd betreden.  
 O wij, etc.

Ziet Gij soms voor ons gevaar  
 Tusschen 's werelds kronkelwegen,  
 Toon dan Uw bescherming daar,  
 En houdt onze voeten tegen.  
 O wij, etc.

Naar den hemel leidt het pad,  
 Dat ons God heeft voorgeschreven,  
 Dat Uw voet getrouw betrad;  
 Daarop wand'len is ons streven.  
 O wij, etc.

---

## XXII.

**Bede tot den H. Antonius van Padua.**

O min'lijke Vader,  
 Thans gunsten gedeeld!  
 Aan ons hier te gader,  
 Geknield voor Uw beeld.  
 Ave, ANTONIUS. (*ter.*)

Het Kind is almachtig,  
 Dat Kind op Uw arm,  
 Dat Uw bée, zoo krachtig,  
 Zich onzer erbarm.  
 Ave, etc.

Gij kent onze harten  
Nog beter dan wij;  
Toon Hem onze smarten;  
Verzachten kan Hij.  
Ave, etc.

Die vader vol zorgen  
Voor gade en kroost,  
Zoekt hier in 't verborgen  
Bij U zijnen troost.  
Ave, etc.

Die moeder zoo teeder,  
Bukt onder een kruis;  
Zij bidt en keert weder  
Met vreugde naar huis.  
Ave, etc.

De jeugd, die de branding  
Der wereldzee ducht,  
Komt tegen de stranding  
Tot U hier gevlucht.  
Ave, etc.

O mogen ze als rozen ,  
 U, Vader, ter eer,  
 Van onschuld steeds blozen ,  
 Voor ons en den Heer.  
 Ave, etc.

Help allen te gader,  
 Uw kind'ren het meest;  
 Door gunst van den Vader,  
 Den Zoon en den Geest.  
 Ave, etc.

---

## XXIII.

**Loflied op den H. Antonius van Padua.**

ANTONIUS' uw deugd werd nooit verzwegen ,  
 Geen wereldsch held werdt meer dan Gij genoemd,  
 Door heiligheid hebt Gij een naam verkregen ,  
 In Christus' Kerk alom bekend, beroemd.

## REFREIN.

Groote Wonderdoener  
 Van Padua ,  
 Verheven Minderbroeder, { *bis.*  
 Verwerf voor ons genâ! }

Voor iedereen waart Gij gestâag te nad'ren;  
 Getroost, gesterkt was elk, die henenging;  
 Men zag om U en jong en oud vergad'ren;  
 Wie telt het goed, dat elk van U ontving?

## REFREIN.

Groote Wonderdoener, etc.

Ge aanhoort de bée van hem, die U wil eeren,  
 En draagt die op aan Jesus, die U mint,  
 Uw vriend kan steeds, wat hij ook moog ontberen,  
 Verzekert zijn, dat hij verhooring vindt.

## REFREIN.

Groote Wonderdoener, etc.

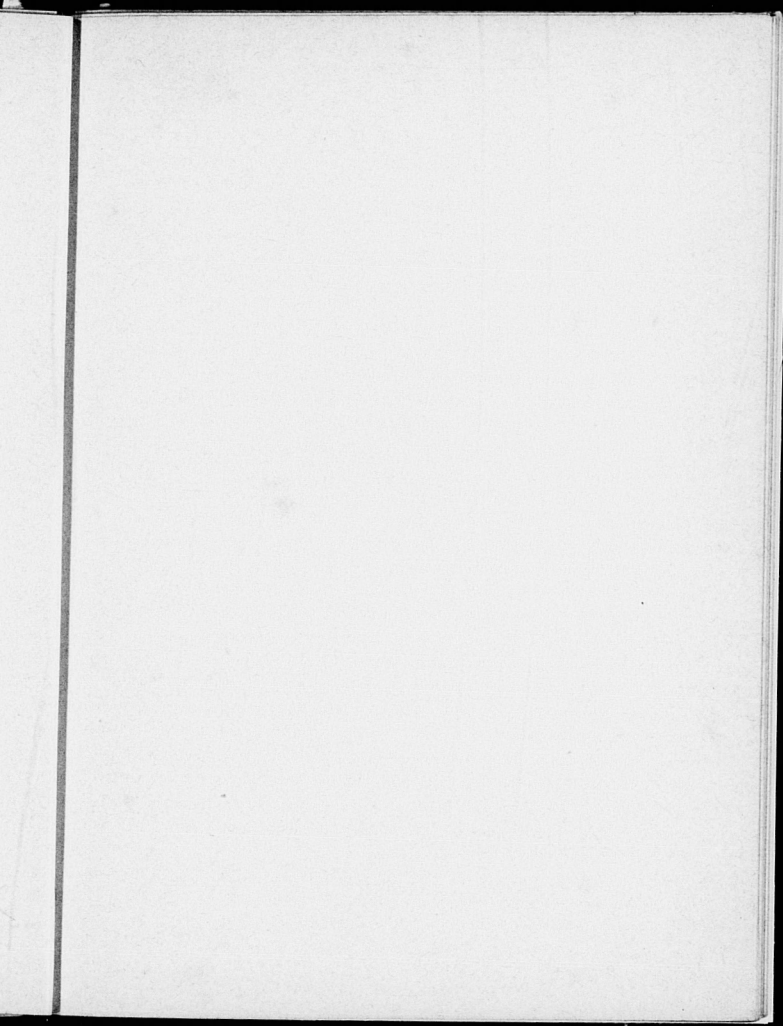
Verkrijg voor ons, dat wij gehoor steeds geven  
 Aan Gods genâ, en voortgaan in de deugd,  
 Met U vereend eens in den hemel leven,  
 En daar in God genieten eeuw'ge vreugd.

## REFREIN.

Groote Wonderdoener, etc.

---

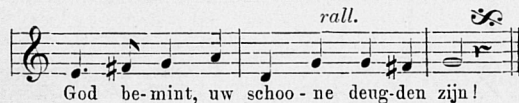
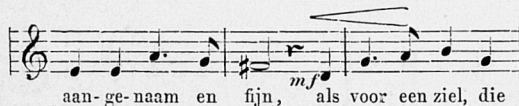
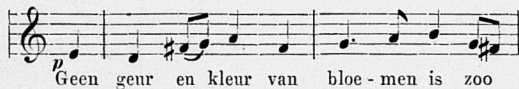
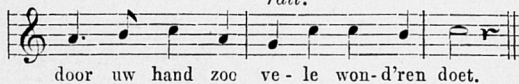
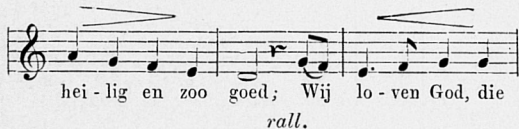
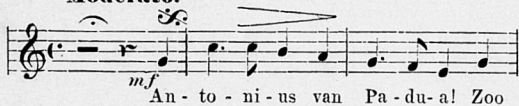






I.  
PATROON. (1)

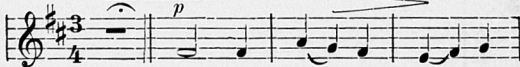
**Moderato.**



(1) Melodiën van Jos. BELTJENS.

## II.

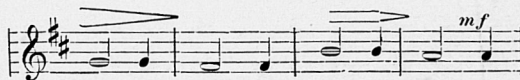
## NEDERIGHEID.

*Andante.*

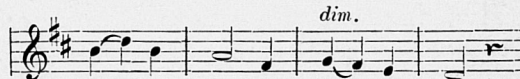
Ar - me moe - der des Ver-



los - sers, schoon een spruit van Da - vids stam ;



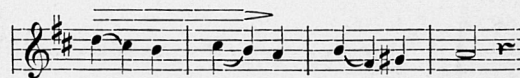
ne - drig huis - je in Na - za - reth , waar



Ga - bri - el eens bin - nen - kwam ;



Jo - zef, Je - sus voed - ster - va - der,



hei - lig en recht - vaar - dig man ;



Die de nood-druft voor de zij - nen



slechts door ar - beid vin - den kan,



slechts door ar - beid vin - den kan.

### III.

## VERBORGEN LEVEN.

### Andantino.



Bloe - men kun - nen de oo - gen



boei-jen, als ze heer - lijk staan te



bloei-jen in haar vol - le kleu - ren-pracht.

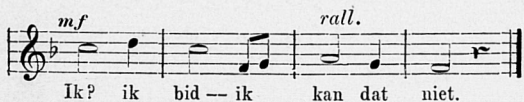
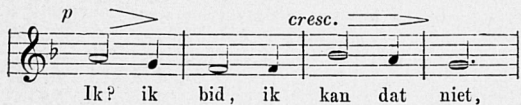
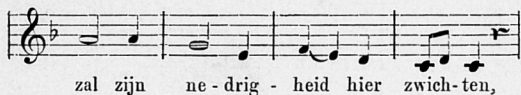
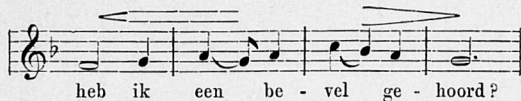
maar ook als zij half ont - lo - ken,  
 of in 't groen zijn weg - ge - do - ken,  
 too - nen zij niet min - der kracht,  
 too - nen zij niet min - der kracht.

## IV.

## GEHOORZAAMHEID.

Andante.

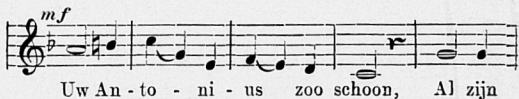
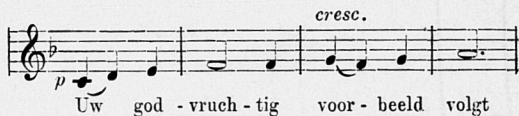
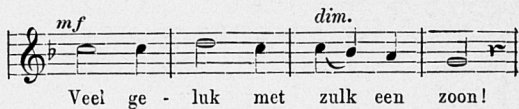
Spreek, An - to - ni - us, een woord,  
 dat deez' broe - der - schaar kan stich - ten,



## V.

## BEZIGHEID.



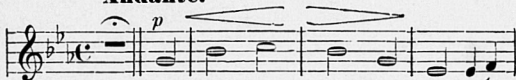




## VI.

## DEVOTIE VOOR DE H. MAAGD.

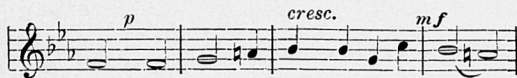
Andante.



Zijn hart zoo schoon van af zijn



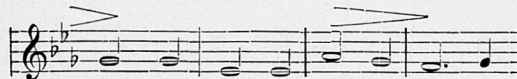
jeugd, ont-vank-lijk voor de groot-ste



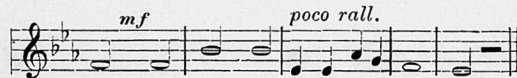
deugd; maar bloot-ge-steld, als elk, aan strij-



den; Het le-ven is een strijd op



aard; goed strij-den is den He-mel

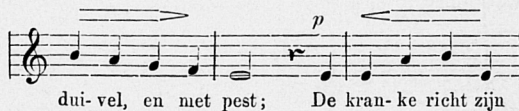


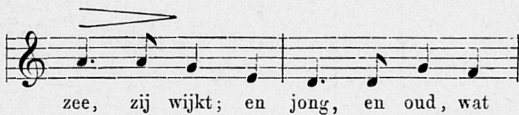
waard; Dat hart zal hij Ma-ri-a wij-den.

## VII.

## SI QUAERIS MIRACULE.

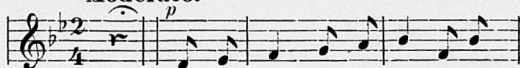
Met nadruk.





## VIII.

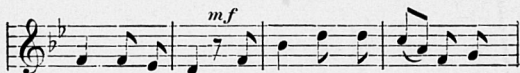
## DE GEEST DES GEBEDS.

**Moderato.**

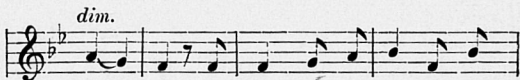
Als de geest des ge-beds on-ze



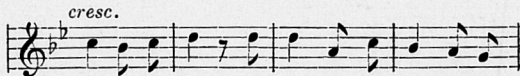
zie-len be-zielt, dan ziet men ons dik-wijls oot-



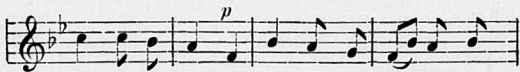
moe-dig ge-kniel en bid-den met vol-le ver-



trou - wen; dan staam-len de lip-pen zoo



me-ni-ge beê: en stij-gen de har-ten al



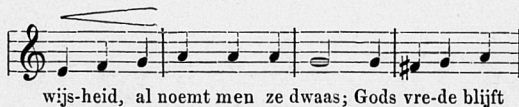
bid-den-de mee, Dat bid-den moet God wel aan-

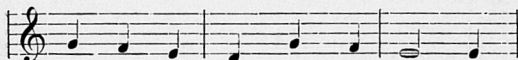


## IX.

# HET KINDJE JESUS VERSCHIJNT AAN ANTONIUS.

## Andantino.



$m.f$ 

goed-heid, al wordt ze ook mis- bruikt; Voor-

zie-nigheid    ziet, wie    zij - ne oo - gen    niet    luikt.

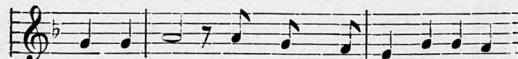
**GODSVRUCHT BELOOND.**

[illegible]

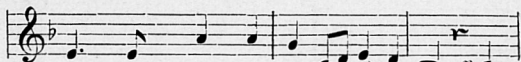
De Mis is half, het klok-je klept: Ons



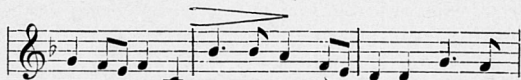
Heer wordt op - ge - he - ven, An-to-ni - us is



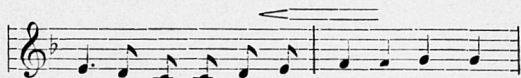
aan zijn werk: Doch knielt, als waar hij in de



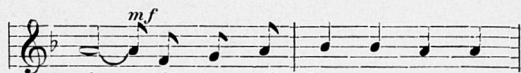
kerk, schoon voor- beeld ons ge - ge - ven *p* Dat



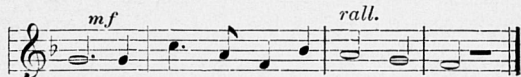
oo-gen-blik is best besteed en zal het werk niet



hin - de - ren, de heil - ge kerk ge - biedt het



niet — of - schoon zij het zoo gaar - ne



ziet, be - zorgd voor ha - re kin - de - ren.

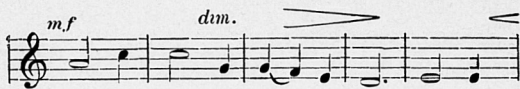
# XI.

## ZUIVERHEID.

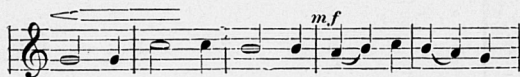
### Andantino.



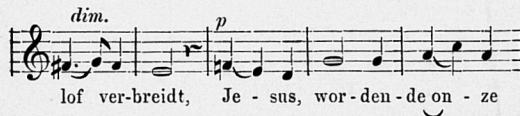
Pa - rel van het schoon - ste wa - ter.



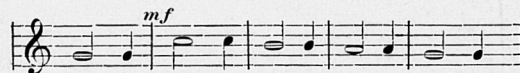
Heil - ge deugd van zui - ver - heid, God is



uw be - loo - ner la - ter, God, die hier uw



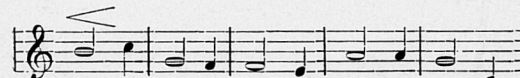
lof ver-breidt, Je - sus, wor-den-de on - ze



broe-der, kiest Ma - ri - a tot zijn moe-der,

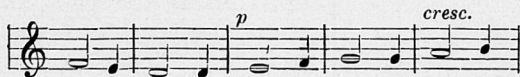


daar zij de - ze deugd be-mint. Maagd en



Moe-der is zij sa - men; Hem en haar zou





dit be - ta - men, zulk een Moe - der zulk een



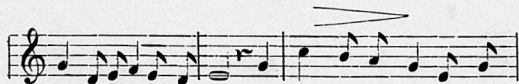
kind. zulk een Moe - der zulk een kind.

## XII.

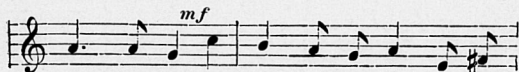
### TONG VAN DEN H. ANTONIUS.



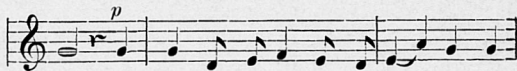
Ge - ze - gen - de tong van An - to - ni - us, riep



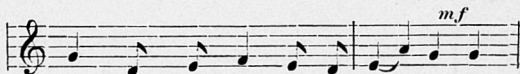
Bonaventura wel - eer; in 't graf on - be - dor - ven, het



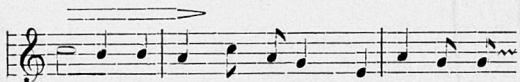
blijkt ons dus hoe kost - baar gij zijt voor den



Heer, Nog houdt gij niet op Hem te lo - ven; die



kracht mocht de dood u niet roo - ven, gij



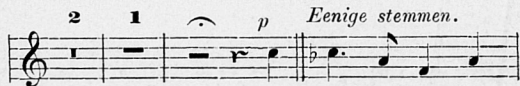
doet wat gij steeds hebt gedaan, door wond'ren uw



roe-ping be-wij - zen, Gij leer-det on-tel-bren Hem



prij-zen, Wij slui - ten bij de - zen ons aan.



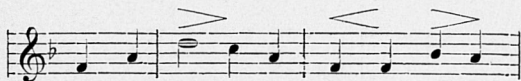
An - to - ni - us stierf



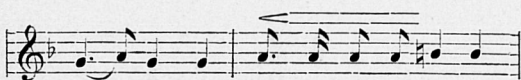
hei - lig, zijn ziel bij God is vei - lig; Be -



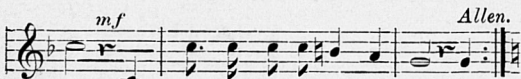
wijs: mi - ra-k'len veel en groot. De kerk er -



kent zijn glo - rie en roemt ons zijn vic -

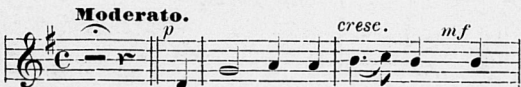


to - rie, reeds 'teer-ste jaar na zij - nen

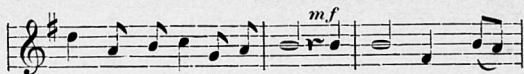


dood, reeds 'teer-ste jaar na zij-nen dood. Ge -

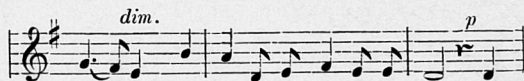
### XIII. LIJDEN.



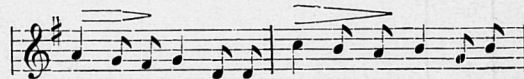
„Of lij - den of ster - ven,” riep



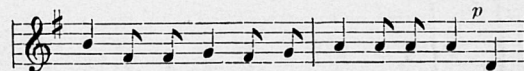
een-maal There - si - a uit, niet ster - ven, maar



lij - den, riep we - der een an - de - re bruid, d'een



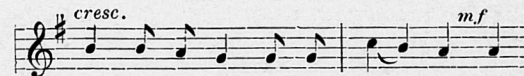
wenschte te ster - ven om 't he - melsche te er - ven of



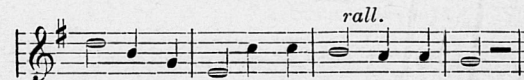
lie - ver als Pau - lus, met Chris - tus te zijn, zij



bei - den ver - zoch - ten te lij - den, haar



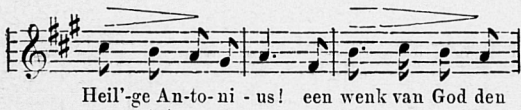
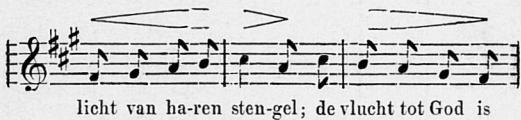
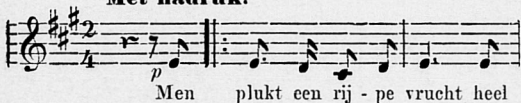
lij - den gaf Je - sus ver - blij - den en



Je - sus ver - blij - den ver - zach - te haar pijn.

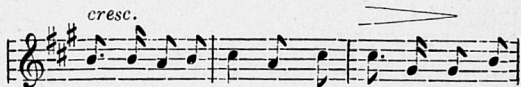
## XIV.

## HEILIGE DOOD VAN ANTONIUS.

**Met nadruk.**



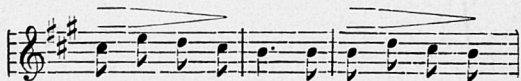
hier niet meer. De schoonste en fijn-ste bloem, al



staat zij on-der honderd, Wordt door een ken-ner



licht ge-zien, ge-schat, be - won-derd, het

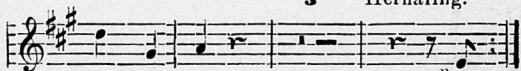


on - ge - scha-pen oog, dat in zijn keus niet



faalt, zag in An-to-nius deugd de schoonste

**3** Herhaling.

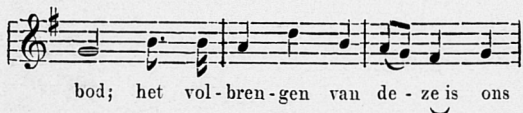
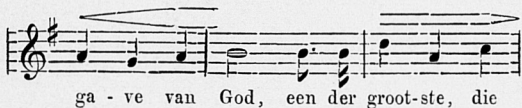


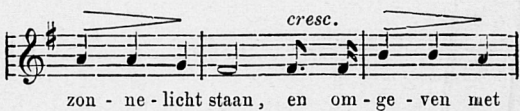
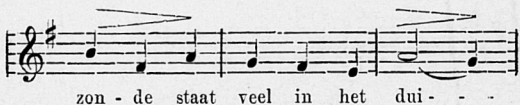
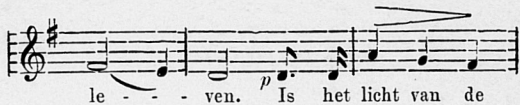
bloem ge-maald.

2. *p* Die

## XV.

## GELOOF.

**Met teederheid.**

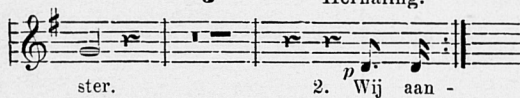






3

Herhaling.

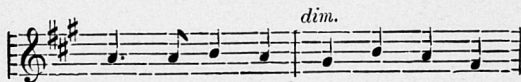


## XVI.

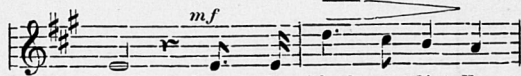
# VERLANGEN NAAR DEN MARTELDOD.

Met aandacht.





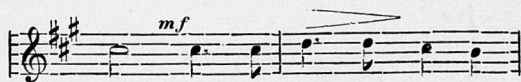
Moe - der heel den bloei - tijd u - wer



jeugd, 't or - des - kleed van Sint Fran -



cis - cus daal - de van uw schou - dren



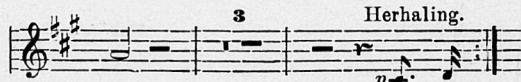
neer, roem - rijk schit - t'rend door uw



wijs - heid, door uw godsvrucht eind' - loos



meer, door uw gods - vrucht eind' - loos

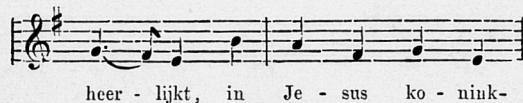
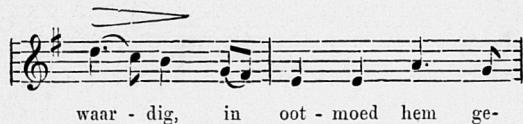
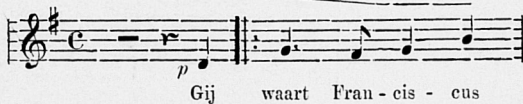


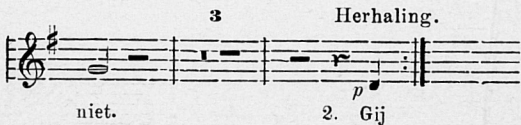
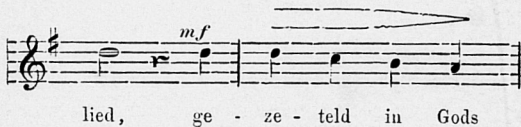
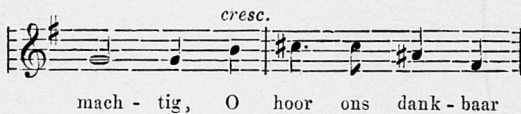
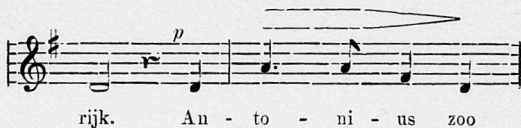
meer.

2. *p* Toen gij

## XVII.

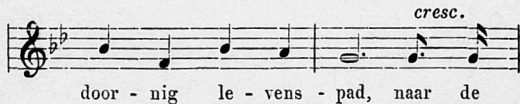
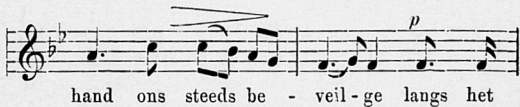
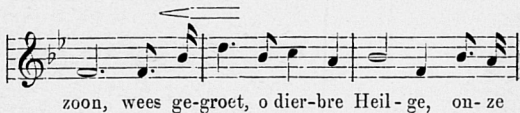
## VREUGDE IN GOD.

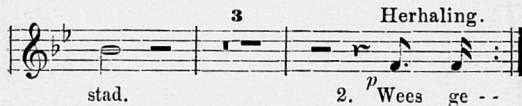
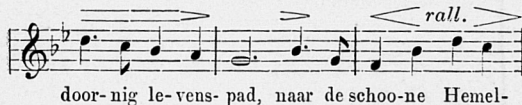
**Gemoedelijk.**



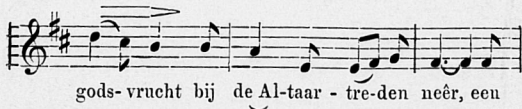
## XVIII.

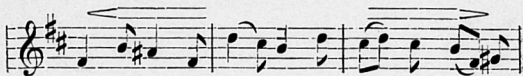
## GROET TOT DEN H. ANTONIUS.

**Met vertrouwen.**



## XIX.

WONDEREN VAN HET H.  
SACRAMENT.



se - ra-fijn van lief - de, ont-vlamt voor Je - sus



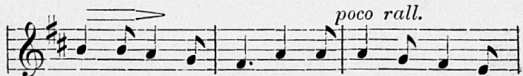
eer. Door - gloei o dier-bre Heil - ge, in



dit aan-bid-dings-uur, — de har-ten u - wer



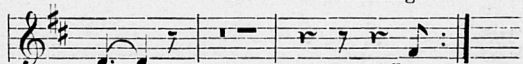
kin-d'ren, met he-melsch lief - de vuur, — de



har-ten u - wer kindren, met he-melsch lief-de-

3

Herhaling.



vuur. —

2. *p* De

## XX.

## BEDE OM EEN ZALIGEN DOOD.

*Andante maestoso.*

1. An - to - ni-



us, O men-schen-vriend! die door uw



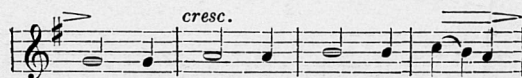
deugd hier hebt ver - diend, dat elk nog



van uw lief - de en magt ver - hoo - ring

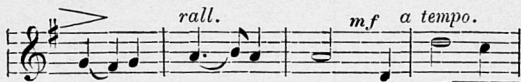


zij - ner beê ver - wacht. Gij, die een



geur van zui - ver - heid, als en - gel

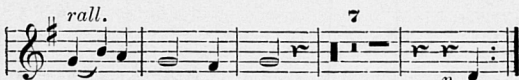




in het vleesch ver - spreidt; aan U ver-



schijnt het god' - lijk Wicht, dat zeeg' - nend



in u - we ar-men ligt.

2.<sup>p</sup> An-

## XXI.

### BEDE OM STANDVASTIGHEID.

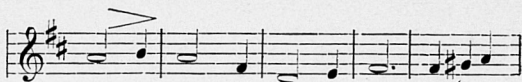
#### Andante.



Heil' - ge min - naar van den



Heer! Laat ons om uw ze - tel drin-gen,



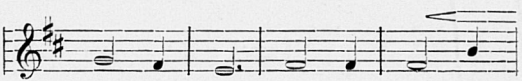
laat uw kin - d'ren U ter eer voor uw



beeld een lof - lied zin - gen; O wij



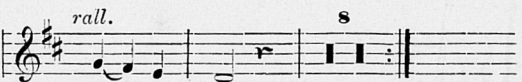
smee - ken luid en blij: Heil'-ge An - to - nius



bid voor mij; O wij smee - ken



luid en blij: Heil'-ge An - to - nius



bid voor mij.

## XXII.

BEDE TOT DEN H. ANTONIUS  
VAN PADUA.

**Opgewekt.** *p* *mf*

O min - lij - ke Va - der, Thans

gun - sten ge - deeld! Aan ons hier te

ga - der Ge - knield voor Uw beeld.

*mf* A - ve An - to - ni - us a - ve An -

to - ni - us a - ve An - to - ni - us, An -

**3** Herhaling.

to - ni - us. 2. *p* Het

1080748





